

faa gjælde her i Landet, og da kan det ikke være saaledes, at den ene Kommune er inde under Loven, medens Nabo kommunen er udenfor, og da kan det ikke være saaledes, at næsten Ingen i Landet veed, hvilket Omraade Loven har. Men bortset fra dette er denne Bestemmelse om, at de Kommuner, der have Sundhedsvedtægter, skulle være udelukkede fra Lovens Omraade, i sig selv yderlig uheldig. Thi hvad bestemmes der i disse Sundhedsvedtægter om Pleiebørn? Der bestemmes i Virkeligheden kun dette, at Pleiebørnene ere undergivne Tilsyn af Sundhedskommissionen, men der findes som Regel ikke Spor af Bestemmelser om, at Nogen skal have Tilladelse hos Nogen til at have Pleiebørn, og heller ikke findes der nogen Bestemmelse om, at det skal anmeldes for Sundhedskommissionen, hvor Pleiebørnene findes. Jeg kan tale med derom af Erfaring, idet jeg i en Aarække har siddet i en Sundhedskommission, som netop har haft Tilsynet med Pleiebørn under sit Omraade, men Ingen af os vidste, hvor Pleiebørnene fandtes, saa at det altsaa ikke kunde forlanges, at der skulde kunne føres noget virksomt Tilsyn med dem. Naar Sundhedskommissionen ikke havde nogen Anelse om, paa hvilke Steder Tilsynet skulde føres, og den ikke vidste, hvor Pleiebørnene fandtes, kunde den heller ikke se efter, om de ogsaa havde det godt. Jeg veed nu ikke, om det er et saa overordentligt stort Spørgsmaal for Landstinget, men jeg haaber, at i hvert Fald den høitærede Justitsminister vil give mig Ret i, at det paa den ene Side, rent juridisk taget, er en, mildest talt, meget forunderlig Historie, at denne Lov skal gjælde i den ene Kommune og ikke i den anden, og at det paa den anden Side, praktisk taget, vil føre med sig, at Tilsynet med Pleiebørn i den ene Kommune, hvor der er Sundhedsvedtægt, som Regel bliver langt daarligere, end det bliver i Kommuner ved Siden af, hvor denne Lov kommer til at gjælde. Det er mit Haab, at Landstinget, til Trods for, at det ikke har kunnet tage Hensyn til Folkethingets Mening herom i Fjor, dog efter nærmere Overveelse vil komme til at indse, at det ikke paa nogen Maade gaar an i nogen Kommune at lade Tilsynet blive daarligere, end det vilde blive efter dette Lovforslag. Naar vi vedtage et Lovforslag om Tilsyn med Pleiebørn, maa vi fornøftigvis gaa ud fra, at hvis der skal være Mening i, hvad vi gjøre, maa et daarligere Tilsyn end det, der er foreslaaet, ikke finde Sted i nogensomhelst Kommune her i Landet. Men vedtage vi

denne Bestemmelse, sige vi, at i de Kommuner, der ikke have Sundhedsvedtægter, skal Tilsynet være saa godt, som det her er foreslaaet, og samtidig vide vi, at i en Masse af Kommuner, hvor de have Sundhedsvedtægter, bliver Tilsynet meget daarligere, end det vilde blive efter det foreliggende Lovforslag. Jeg er vis paa, at det ikke kan være Landstingets Mening, at det skal være saaledes, og derom er jeg i alt Fald overbevist, at det ikke er den høitærede Justitsministers Mening.

Dette var det første af de store Spørgsmaal, der true med at sprænge Lovforslaget i Luften. Det næste er omtrent af samme Art; § 8 i det foreliggende Lovforslag bestemmer nemlig, at de foranstaaende Bestemmelser ikke skulle komme til Anvendelse paa Pleiebørn, der anbringes af Fattigvæsenet i Kjøbenhavn. Det er i det Hele taget en forunderlig Paragraf. Sammenholde vi den med Begyndelsen af Lovforslaget, se vi, at der i Begyndelsen staar, at alle Pleiebørn, altsaa alle uden Undtagelse, blive at undergive et offentligt Tilsyn indtil det fyldte 14de Aar. Naar vi saa gaa til § 8, se vi, at det slet ikke er sandt, hvad der staar i § 1, nei, der er mange Pleiebørn, der ikke bliver underkastede offentligt Tilsyn, og det er alle de Pleiebørn, der anbringes af Fattigvæsenet i Kjøbenhavn. Hvad vil det nu sige „Fattigvæsenet i Kjøbenhavn“? er det et hvilket som helst Fattigvæsen her, naar det blot anbringer sine Pleiebørn i Kjøbenhavn? Det kunne vi fornøftigvis ikke gaa ud fra, og altsaa maa Landstinget med sin ikke klare Skrivemaade mene, at det for de Pleiebørn, der anbringes af Kjøbenhavns Fattigvæsen, maa staa saaledes, at den bestaaende Bestemmelse indtil videre ikke skal gjælde. Jeg har ikke truffet nogensomhelst Lov, hvor der har staaet, at en eller anden Bestemmelse „indtil videre“ ikke skulde gjælde, eller at Lovens Bestemmelse skulde gjælde „indtil videre“, thi det er vel en Selvfølge, at de altid gjælde indtil videre, det vil sige, indtil der bliver vedtaget noget Andet. Jeg kan i det Hele ikke forstaa, hvad dette „indtil videre“ skal sige, hvis ikke Landstinget deri finder en Undskyldning for, at det gaar med til en saa ekstraordinær Foranstaltning som den ikke at holde Tilsyn med en hel Del af Landets Pleiebørn. Landstinget har aabenbart haft en Følelse af det Forunderlige i Standpunktet, og for at mildne paa det har Landstinget saa skrevet dette „indtil videre“, som synes at udtrykke Tanken om, at skjøndt Landstinget ikke har Øyst til i Aar at gaa til et Tilsyn med Pleiebørn fra Kjøbenhavn, taler der